

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Sýkorové a soudkyň JUDr. Ivany Hesové a JUDr. Aleny Bílkové ve věci **péče o nezl. B. P., nar. xxx**, bytem xxx, xxx, zastoupenou Městskou částí Praha 4, se sídlem Praha 4, Tábořská 350, IČ 00063584, jako opatrovníkem, dceru A. P., nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupené JUDr. Lenkou Vančatovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Žitná 10, a H. P., nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupeného Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou, se sídlem Praha 3, Milešovská 1312/6, **o úpravu výchovy, výživy a styku**, k odvolání matky a otce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 04.03.2013, č.j. 14Nc 541/2012-69,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o úpravě styku (výrok V.) **mění** tak, že otec je oprávněn se s nezl. dcerou stýkat každý lichý víkend v roce od pátku 17:00 hod. do pondělí následujícího sudého týdne 9:00 hod. a každou lichou středu od 15:00 do 19:00 hod., jinak **se** v tomto výroku a ve výrocích o výživném (výrok II.), o nedoplatku na výživném (výrok IV.) a o nákladech řízení **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 04.03.2013, č. j. 14Nc 541/2012-69, svěřil nezl. B. P., nar. xxx, do péče matky (výrok I.), uložil otci povinnost přispívat na její výživu od 01.04.2012 částku 6.000,- Kč měsíčně (výrok II.) a zaplatit nedoplatek na výživném za dobu od 01.04.2012 do 28.02.2013 ve výši 11.000,- Kč do dvou měsíců od právní moci rozsudku (výrok IV.), určil splatnost běžného výživného do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky (výrok III. v pořadí, chybně označený jako II.), upravil styk otce s dcerou takto: každý lichý víkend v roce od pátku 17:00 hodin do neděle 18:00 hodin, každý týden ve středu vždy od 15:00 do 19:00 hodin, každý sudý rok o velikonočních prázdninách od pátku 17:00 hodin do pondělí 18:00 hodin, o vánočních prázdninách v každém lichém roce od 23.12. 17:00 hodin do 25.12. 15:00 hodin a v každém sudém roce od 25.12. 15:00 hodin do 02.01. 18:00 hodin, každý rok o hlavních školních prázdninách jeden měsíc s tím, že termín styku oznámí matce nezletilé vždy do 31.05. toho, kterého roku, každý lichý rok o jarních školních prázdninách od pátku 17:00 hodin do neděle následujícího týdne 18:00 hodin, každý rok jeden týden v období od 15.09. do 15.12. vždy od pátku 17:00 hodin do pátku následujícího týdne 18:00 hodin s tím, že termín styku sdělí matce nezletilé vždy do 15.08. toho, kterého roku /v období, pro které byla stanovena speciální úprava víkendové styky realizovány nejsou/; otec vždy dceru převezme a matce odevzdá v místě jejího bydliště a matka je povinna dítě ke styku s otcem řádně připravit, otci jej předat a po skončení styku od něj opět převzít (výroky V., VI., VII., VIII.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IX.).

Řízení bylo zahájeno návrhem otce, který tvrdil, že od poloviny dubna 2012 s matkou nezletilé společně nebydlí a nevedou společnou domácnost, proto navrhl, aby dcera byla svěřena do péče matky a vedle výživného (navrhl 5.000,- Kč měsíčně) byl soudem upraven i jeho styk s dcerou; posléze navrhl, aby dcera byla svěřena do střídavé výchovy rodičů a uvedl, že se obává omezení svého výchovného vlivu na dceru, pokud ta by byla svěřena do péče matky.

Matka navrhla, aby dcera byla svěřena do její výchovy a otci bylo určeno výživné 9.000,- Kč a upraven jeho styk s dcerou.

Opatrovník nezletilé, tzv. kolizní opatrovník, navrhl, aby nezl. B. byla svěřena do péče matky. Konkrétní návrh na výši výživného a úpravu styku neuvedl.

Soud I. stupně po provedeném dokazování dospěl k následujícím skutkovým zjištěním. Rodiče spolu od dubna 2012 nebydlí a nevedou společnou domácnost. Matka žije s dcerou, otec se odstěhoval a platí pro dceru výživné 5.000,- Kč měsíčně. Rodičům se nepodařilo dohodnout se na výši výživného a na kontaktech otce s dcerou. Otec se s dcerou sice vídá, ale ne v rozsahu, jaký by si přál, a má výhrady k úzkostnému chování matky, která chce mít detailní informace o programu otce s dcerou a komplikuje předávání dcery otci. Otec nezletilé je svobodný, je zdravý, nemá další vyživovací povinnost, podniká jako výtvarník a dosahuje průměrného čistého měsíčního výdělku 30.000,- až 35.000,- Kč. Vlastní dům, který byl

znalcem oceněn částkou 6,000.000,- Kč a je t.č. neobyvatelný a v rekonstrukci, dále vlastní rekreační chatu a chalupu, nemovitosti nepronajímá. Bydlí v nájemném bytě, za nájem a služby spojené s bydlením měsíčně platí kolem 16.500,- Kč, splácí hypotéku splátkami 13.000,- Kč až 17.000,- Kč měsíčně a úvěr splátkou 12.940,- Kč měsíčně. Matka je svobodná, zdravá, nemá jinou vyživovací povinnost, je na rodičovské dovolené, pobírá rodičovský příspěvek 3.800,- Kč měsíčně a ještě si přivydělá maximálně 3.000,- Kč měsíčně. V domě svého otce má k dispozici byt o velikosti 3+1 s přísl. a bydlení jí přijde na 7.500,- Kč měsíčně. Nezletilá B. je zdravá a má běžné potřeby dítěte svého věku.

Usnesením ze dne 11.10.2012, č.j. 14Nc 541/2012-29, byl formou předběžného opatření upraven styk otce s dcerou.

Soud I. stupně vyšel z ust. § 50 zákona o rodině (dále ZR) a v souvislosti s návrhem otce se nejprve zabýval otázkou, jaký model péče rodičů, kteří nežijí spolu, je pro nezl. B. vhodnější. V odůvodnění rozsudku podrobně vyložil co obnáší model střídavé výchovy rodičů a jaké předpoklady by měly být splněny, má-li být dítě svěřeno do střídavé výchovy. Vzal v úvahu, že rodiče sami připustili, že dohody o otázkách významných z hlediska jejich dcery (zatím) nejsou schopni, vážne jejich komunikace, s rozpadem svého vztahu ještě nejsou vyrovnání, a uzavřel, že v posuzovaném případě nejsou splněny předpoklady pro otcem navrženou střídavou výchovu. Nezl. B. svěřil do výchovy matky, která o ni nyní pečuje, zohlednil útlý věk dítěte, dosavadní péči a roli matky, návrh opatrovníka i to, že otec původně svěřením nezl. B. do matčiny péče navrhoval. Ve věci výživného soud I. stupně vyšel ze zjištěných potřeb dítěte, shora popsaných výdělkových a majetkových poměrů rodičů a otcí stanovil výživné ve výši 6.000,- Kč měsíčně (§ 85 odst. 1 a 2 ZR). Matka vzhledem k věku dítěte dosud svoji vyživovací povinnost k dceři zcela vynahrazuje osobní péčí. Otec dosud platil výživné 5.000,- Kč měsíčně, tudíž nedoplatek na výživném činí 11.000,- Kč (za 11 měsíců po 1.000,- Kč) a soud I. stupně stanovil dvouměsíční lhůtu pro zaplacení dluhu.

Otec navrhl, aby soud upravil jeho styk s dcerou a soud I. stupně podle ust. § 27 odst. 2 ZR styk upravil, protože shledal, že to vyžaduje zájem na výchově dítěte a je ve prospěch nezl. B., aby mohla být s otcem pravidelně nejen o víkendech, ale také v průběhu týdne a samozřejmě o svátcích a v období obvyklých letních a zimních dovolených.

O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl podle ust. § 146 odst. 1 písm. a) o.s.ř

Proti rozsudku soudu I. stupně podali včasné a přípustné odvolání otec i matka.

Matka odvoláním napadla rozhodnutí o výživném a o úpravě styku. Uvedla, že příjmy otce jsou mnohem vyšší, než uvedl před soudem I. stupně, a jeho výdaje jsou vyšší než příjmy přiznané v daňovém priznání za rok 2012. Je jí známo, že jen za telefony v únoru a v březnu

zaplatil 16.546,- Kč a 12.580,- Kč, dále že si platí nájem bytu a kanceláře, úklid, praní a žehlení, stravování v restauracích, zahraniční dovolené a statisíce investuje do rekonstrukce svých nemovitostí. Soudem stanovené výživné neodráží jeho životní úroveň. Navrhla, aby změnou napadeného rozsudku odvolací soud výživné stanovil ve výši 8.000,- Kč od 01.04.2012. Dále navrhla, aby rozhodnutí o úpravě styku bylo změněno tak, že otec je oprávněn se s dcerou stýkat každý druhý týden ve středu od 15:00 do 18:00 hod., protože úprava styku každou středu matce znemožňuje odjet s dcerou na celý týden na chalupu k rodičům či jinou rekreaci.

Otec odvoláním napadl rozhodnutí o úpravě styku a navrhl, aby mu víkendový styk byl prodloužen do pondělního rána 9:00 hod., protože taková úprava by mu lépe vyhovovala, matka v průběhu řízení uvedla, že mu nechce ve styku s dcerou bránit, a dosud umožňovala, aby dceru po víkendu vracel až v pondělí. V navrženém rozsahu navrhl změnu rozsudku soudu I. stupně.

Odvolací soud přezkoumal postupem podle ust. § 212, § 212a, § 214 občanského soudního řádu (dále o.s.ř.) rozsudek soudu I. stupně v rozsahu odvoláním napadeném, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání jsou důvodná jen ve věci úpravy styku.

Vady řízení, k nimž odvolací soud u přípustného odvolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o.s.ř.), odvolací soud neshledal.

Soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (ust. § 132 o.s.ř.), správně zjistil skutkový stav věci i a své závěry vyjádřil v odůvodnění rozsudku (ust. § 157 odst. 1 a 2 o.s.ř.). Odvolací soud proto ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně vycházel.

Podle ust. § 50 ZR nežijí-li rodiče nezletilého dítěte spolu a nedohodnou-li se o úpravě výchovy a výživy dítěte, může soud i bez návrhu rozhodnout, komu bude dítě svěřeno do výchovy a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu. Ustanovení § 26 až § 28 platí obdobně.

Ve fázi odvolacího řízení již není mezi rodiči sporu o svěřením nezletil. B. do výchovy matky.

Podle ust. § 85 odst. 2 ZR oba rodiče přispívají na výživu svých dětí podle svých schopností, možností a majetkových poměrů; dítě má právo podílet se na životní úrovni svých rodičů. Podle odst. 3 při určení rozsahu vyživovací povinnosti se přihlíží k tomu, který z rodičů a v jaké míře o dítě osobně pečuje. Podle ust. § 96 odst. 1 ZR soud

také přihlédne k odůvodněným potřebám oprávněného, jakož i ke schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům povinného; při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného zkoumá soud, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě, zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika.

Soud I. stupně si pro rozhodnutí o výživném opatřil dostatečná skutková zjištění o odůvodněných potřebách nezl. B. a odvolací soud při rozhodování o věci samé z těchto zjištění vyšel. Při posuzování výdělkových možností a schopností rodičů vyšel z dostupných důkazů a nutno podotknout, že v průběhu odvolacího řízení matka neoznačila důkazy, jimiž by mělo nebo mohlo být prokázáno, že otec má vyšší nebo další příjmy. Odvolací soud poukazuje na to, že otec se s dcerou stýká, tudíž vedle soudem určeného výživného musí zajišťovat její potřeby, je-li dcera s ním. Odvolací soud vzal v úvahu i to, že lze předpokládat vstřícný přístup otce k případným mimořádným nebo větším výdajům ve prospěch nezletilé a jeho příspěvky nad rámec běžného výživného, protože v řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by takový předpoklad vylučovaly. Správný je závěr soudu I. stupně, že matka vyvažuje svou vyživovací povinnost k dceři výkonem osobní péče. Stanovené výživné odpovídá zákonným kritériím ust. § 85 odst. 1 a 96 odst. 1 ZR a odvolací námitky matky neshledal odvolací soud důvodnými. Nedoplatek na výživném soud I. stupně vyčíslil správně, lhůta plnění je přiměřená a další nedoplatek na výživném nevznikl. Odvolací soud uzavřel, že rozhodnutí soudu I. stupně o výživném je věcně správné, proto v tomto rozsahu rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř.

Podle ust. § 27 odst. 1 a 2, věta první ZR dohoda o styku rodičů s dítětem nepotřebuje schválení soudu. Soud však styk rodičů s dítětem upraví, vyžaduje-li to zájem na jeho výchově a poměry v rodině.

Protože předmětem řízení je i návrh na úpravu styku a v průběhu řízení vyšlo najevo, že rodiče nejsou schopni se na úpravě styku dohodnout, je účelné, aby taková úprava byla provedena. Soud I. stupně úpravu styku stanovil v obvyklém a žádoucím širším rozsahu, ale odvolací námitka matky, že stávající úprava jí znemožňuje odjet s dcerou na celý týden na chalupu k rodičům či jinou rekreaci, je zcela pochopitelná a oprávněná. Obdobně je tomu s námitkou otce, že je vhodnější, aby po víkendu dceru matce předal až v pondělí v 9:00 hodin. Oba návrhy rodičů jsou praktické a v zájmu jejich dcery, proto jim odvolací soud vyhověl a rozhodnutí soudu I. stupně o úpravě styku změnil postupem podle ust. § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.

Odvolací soud považuje za důležité sdělit rodičům, že budou-li schopni se dohodnout, jak a kdy bude otec s dcerou trávit volné i všední dny, svátky a prázdniny a budou-li své dohody čestně dodržovat, pak jejich dohody mají přednost před úpravou rozsudkem soudu. Oba rodiče mají společnou odpovědnost za výchovu a vývoj dítěte (čl. 18 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, ust. § 34 odst. 1 zákona o rodině), oba jsou povinni mít na zřeteli

zájem společného dítěte a to sebou nese i to, že budou jako rodiče jeden druhého ctít a nedopustí, aby jejich dítě se stalo nástrojem jejich sporů či antipatií. Čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod garantuje rodičům právo pečovat a vychovávat děti, a naopak dětem zajišťuje právo na rodičovskou výchovu a péči.

Ani odvolací soud neshledal, že by v projednávané věci okolnosti případu odůvodňovaly jiné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, než to, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo (ust. § 146 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.). Tak tomu bylo i v odvolacím řízení, proto o náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 146 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné (ust. § 238 odst. 1, písm. a/ o.s.ř.).

V Praze dne 17. června 2013

JUDr. Věra Sýkorová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J. S.